

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/37/2017
Identifikačné číslo spisu: 5112227613
Dátum vydania rozhodnutia: 20.06.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5112227613.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: KORATA, s.r.o., so sídlom 013 31 Divina 451, IČO: 43 913 229, zastúpený: JUDr. Michalom Krnáčom, advokátom, so sídlom Vojtecha Tvrdeho 793/21, 010 01 Žilina, proti žalovanému: ŽILMONT, s.r.o., so sídlom Jánošíkova 20, 010 01 Žilina, IČO: 30 225 892, zastúpený: JUDr. Ivan Drdoš, advokát, so sídlom Párovská 26, 949 01 Nitra, v konaní o zaplatenie 38.057,17 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 19Cb/13/2013, v konaní o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 23. septembra 2015, č. k. 13Cob/69/2015-363, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a.

II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina, ako súd prvej inštancie, rozsudkom zo dňa 10. októbra 2014, č. k. 19Cb/13/2013-236 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 22.536,71 Eur spolu so 14,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 7.981,63 Eur od 16.9.2008 do zaplatenia, zo sumy 8.154,93 Eur od 16.9.2008 až do zaplatenia a zo sumy 6.400,15 Eur od 28.10.2008 až do zaplatenia, všetko do troch dní po právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 1.403,17 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 2.611,74 Eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Podľa súdu prvej inštancie pôvodný žalobca Peter Dirgas - CODI STEEL žalobou doručenu okresnému súdu dňa 10.8.2012 žiadal žalovaného zaviazať na zaplatenie sumy 95.067,61 Eur spolu s úrokom z omeškania a náhradou trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že ako zhotoviteľ uzatvoril so žalovaným dňa 2.6.2008 zmluvu o dielo, predmetom ktorej bol výkon montážnych prác a činností v dohodnutom mieste plnenia, v dohodnutých termínoch plnenia, v dohodnutom rozsahu a v dohodnutej cene plnenia. Na základe tejto zmluvy vystavil žalobca faktúry. Žalovaný fakturovanú cenu plnenia

nezaplatil a bol v omeškaní. Žalobca Peter Dirgas - CODI STEEL, ktorý pred vydaním platobného rozkazu, zoberal žalobu späť v časti o zaplatenie istiny vo výške 50.869,57 Eur z dôvodu úhrady tejto časti pohľadávky pred začatím konania a uplatnil právo na zaplatenie sumy 44.198,04 Eur s príslušenstvom. Žalobca podaním zo dňa 3.9.2012 odstránil chyby v písomnom vyhotovení čiastočného späť vzatia v časti úrokov z omeškania a uplatnil právo na zaplatenie sumy 44.198,04 Eur spolu s úrokom z omeškania. Podaním zo dňa 3.9.2012 pôvodný žalobca navrhol zmenu účastníka konania na strane žalobcu s poukazom na uzatvorenie zmluvy o postúpení pohľadávok medzi pôvodným žalobcom Petrom Dirgasom -CODI STEEL, Žilina a KORATA, s.r.o., 451 Divina ako postupníkom. Na základe tohto dispozitívneho úkonu súd prvej inštancie uznesením pripustil, aby do konania namiesto doterajšieho žalobcu vstúpil žalobca KORATA, s.r.o., 013 31 Divina.

3. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie konštatoval, že medzi účastníkmi nebolo sporné uzatvorenie zmluvy o dielo zo dňa 2.6.2008, medzi pôvodným žalobcom ako zhotoviteľom a žalovaným ako objednávateľom a zmluvy o dielo rámcovej zo dňa 1.10.2007 medzi rovnakými zmluvnými stranami. Z dokazovania vykonaného výsluchom svedkov, konfrontáciou svedkov a oboznámením listinných dôkazov dospel okresný súd k záveru, že žalobca preukázal vznik práva pôvodného žalobcu na zaplatenie ceny za dielo vyúčtovanej faktúrou s koncovým trojčísľím 017, 018, 019 a 020. Ku vznesenej námietke premlčania zo strany žalovaného, okresný súd uviedol, že táto nie je vo vzťahu k predmetu konania, ktorý zostal po dispozitívnych úkonoch žalobcu, teda vo vzťahu k právu žalobcu na zaplatenie sumy 38.057,17 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 14,25 % ročne zo sumy 421,68 Eur za čas od 14.8.2008 do 18.11.2008 v sume 15,93 Eur, úroku z omeškania zo sumy vo výške 1.596,83 Eur od 14.8.2008 do 18.11.2008 vo výške 60,31 Eur, úroku z omeškania zo sumy 4.211,78 Eur od 14.8.2008 do 31.12.2008 v sume 229,58 Eur, úroku z omeškania zo sumy 7.755,97 Eur od 22.10.2008 do 18.11.2008 v sume 84,55 Eur, úroku z omeškania zo sumy 12.434,84 Eur od 9.9.2008 do 31.12.2008 v sume 551,92 Eur, úroku z omeškania zo sumy 1.266,16 Eur od 1.1.2009 do zaplatenia, úroku z omeškania 14.054,37 Eur od 9.9.2008 do zaplatenia, úroku z omeškania zo sumy 11.731,73 Eur od 9.9.2008 do zaplatenia a zo sumy 11.004,91 Eur od 7.10.2008 až do zaplatenia dôvodná, a to s poukazom na úpravu podľa ust. § 387 ods. 1 a ust. § 397 Obchodného zákonníka v spojení s momentom začatia konania dňa 10.8.2012.

4. Podľa súdu prvej inštancie vznik práva na zaplatenie ceny za dielo vyúčtovanej faktúrou s koncovým trojčísľím 017 v sume 1.266,16 Eur vyplýval zo zápisov v stavebnom denníku č. 300022 až 300023 za 1100 hodín pri sadzbe 11,65 Eur za hodinu a jedného pracovníka, právo na zaplatenie ceny za dielo vyúčtovanej faktúrou s koncovým trojčísľím 018 v sume 10.225,60 Eur vyplýva zo zápisov v stavebnom denníku, list č. 300020 až 300021 za 880 hodín pri sadzbe 11,60 Eur za hodinu a jedného pracovníka, pri cene vyúčtovanej faktúrou s koncovým trojčísľím 019 v sume 10.028,06 Eur vyplýva právo na zaplatenie ceny za dielo zo stavebného denníka č. 300020 a č. 300021 za 863 hodín v sadzbe 11,62 Eur za jednu hodinu a jedného pracovníka a pokiaľ ide o cenu diela vyúčtovanú faktúrou s koncovým trojčísľím 020, vyplýva právo na jej zaplatenie vo výške 8.157,24 Eur zo stavebného denníka list č. 300024 a č. 300025 za 702 hodín pri sadzbe 11,65 Eur za hodinu a jedného pracovníka, a to všetko pri vymedzení časového intervalu realizovaného plnenia pri faktúre s koncovým trojčísľím 017 od 13.7. do 10.8.2008, u faktúry s koncovým trojčísľím 018 od 28.7.2008 do 13.8.2008, u faktúry s koncovým trojčísľím 019 od 14.8. do 29.8.2008 a u faktúry s koncovým trojčísľím 020 od 14.9. do 19.9.2008. Záznamy v stavebnom denníku podľa okresného súdu zodpovedali rozsahu zrealizovaného plnenia, ktoré uskutočnil pôvodný žalobca na stavbe v Amstettene, čo vyplynulo z výpovede svedka A. W.. Keďže žalobca uplatňoval cenu za dielo v sadzbe 350 Sk za jednu hodinu a jedného pracovníka, išlo o plnenie zrealizované na základe Zmluvy o dielo zo dňa 2.6.2008, ktorá sa týkala výlučne stavby v Amstettene a obsahuje takúto cenovú dohodu. Žalobca uzatvorenie ním tvrdených ústnych zmlúv o dielo dohodou o cene za dielo a predmete plnenia, ktoré zmluvy by mohli tvoriť základ uplatneného práva žalobcu na zaplatenie ceny za dielo, nepreukázal, preto právnym základom pre uplatnenie ceny za dielo vyúčtovanej faktúrami s koncovým trojčísľím 017, 018, 019 a 020 je zmluva zo dňa 2.6.2008. Rámcová zmluva zo dňa 1.10.2007 nemohla predstavovať základ práva zhotoviteľa na zaplatenie ceny diela z dôvodu, že zmluva obsahuje odlišnú dohodu o cene diela, kde absentuje cenová dohoda o sadzbe 350 Sk za jednu hodinu a jedného pracovníka. Ohľadom rozporu vo vyjadrení svedka A. W., ktorý na

pojednávani dňa 23.5.2014 uviedol, že cena 350 Sk zahŕňala DPH, a na pojednávaní dňa 1.8.2014 tvrdil, že dohodnutá cena DPH nezahŕňala, vychádzal okresný súd z dobropisu, z dohody o cene podľa článku IV. bod 1 zmluvy zo dňa 2.6.2008 a z úpravy podľa ust. § 3 ods. 3 zákona č. 18/1996 Z. z. a dospel k záveru, že v dohodnutej cene diela sadzbou 350 Sk bola DPH zahrnutá. Pri zohľadnení práva na zaplatenie ceny za dielo podľa faktúry s koncovým trojčísľím 018, 019 a 020 a dobropisu tak zhotoviteľovi vzniklo právo na zaplatenie ceny za dielo realizované v období od 28.7. do 13.8.2008, tak ako je zaznamenané v stavebnom denníku na listoch č. 300020 a č. 300021, teda za 880 hodín v sume 10.225,60 Eur, čo pri zohľadnení dobropisovanej sumy vo vzťahu k faktúre s koncovým trojčísľím 018, teda -2.243,97 Eur, zodpovedalo právu na zaplatenie ceny za dielo v sume 7.981,63 Eur. Pri faktúre s koncovým trojčísľím 019, z ktorej podľa zápisov v stavebnom denníku vyplýva právo na zaplatenie ceny diela 10.028,06 Eur, pri zohľadnení dobropisu k tejto faktúre -1.873,13 Eur potom vyplýva právo na zaplatenie ceny diela v sume 8.154,93 Eur. Pri faktúre s koncovým trojčísľím 020, pri ktorej zo stavebného denníka vyplýva právo na plnenie vo výške 8.157,24 Eur, pri zohľadnení dobropisovanej sumy -1.757,09 Eur vyplýva právo na zaplatenie ceny za dielo v sume 6.400,15 Eur. Pri faktúre s koncovým trojčísľím 017 pri vyhodnotení procesnej obrany okresný súd konštatoval zánik práva na zaplatenie ceny diela vyúčtovanej touto faktúrou vo výške zostatku 1.266,16 Eur, a to pri zohľadnení dobropisovanej sumy vo vzťahu k tejto faktúre -1.985,39 Eur. Vo vzťahu ku konkrétnej výške ceny za dielo priznanej žalobcovi podľa jednotlivých faktúr vychádzal súd prvej inštancie zo zápisov v stavebnom denníku, ktoré vyhodnotil ako vierohodné s ohľadom na obsah svedeckej výpovede svedka W. a dôkaz vykonaný konfrontáciou tohto svedka a svedka L.. F. U.. Z týchto dôkazov vyplývalo, že zápisy zodpovedajú skutočne zrealizovanému plneniu v rozsahu, ktorý je uvedený v stavebnom denníku. S prihliadnutím k obsahu pracovnej zmluvy svedka L.. U. a za zdôraznenia úpravy podľa ust. § 15 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka súd prvej inštancie uzavrel, že došlo k náležitému odovzdaniu vykonaného diela zhotoviteľom objednávateľovi prostredníctvom zápisov v stavebnom denníku, ktoré svedok U. podpísal.

5. K tvrdeniam žalovaného k vadám plnenia súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný dôkaznú povinnosť a dôkazné bremeno týchto tvrdení podľa ust. § 120 ods. 1 veta prvá zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“). neuniesol. Súd prvej inštancie poukázal na úpravu podľa ust. § 561 veta prvá a druhá Obchodného zákonníka, pričom v konaní nemal preukázané, že by žalovaný z titulu tvrdených väd plnenia bol býval vôbec uplatnil nároky z väd voči zhotoviteľovi, a teda že by došlo ku zmene obsahu záväzku podľa ust. § 324 ods. 3 Obchodného zákonníka. Argumentácia žalovaného ohľadom nárokov na náhradu škody nebola žalovaným v konaní formulovaná ako dispozitívny úkon, pričom prvoinštančný súd zároveň konštatoval nedôvodnosť takejto obrany pre nepreukázanie vzniku práva žalovaného na náhradu škody a poukázal na úpravu podľa ust. § 436 ods. 4, § 440 ods. 2 v spojení s § 564 veta prvá Obchodného zákonníka. Vo vzťahu k žalobcom uplatnenému právu na zaplatenie úroku z omeškania za oneskorenú úhradu faktúr s koncovým trojčísľím 011, 013, 014, 015, 016, 021 a 017 súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu nepreukázania tvrdenia žalobcu o rozsahu omeškania, konkrétne nepreukázania dňa, kedy došlo k úhrade, resp. čiastočnej úhrade týchto pohľadávok.

6. Ohľadom úroku z omeškania súd prvej inštancie konštatoval omeškanie žalovaného so splnením záväzku zaplatiť žalobcovi dlžnú cenu diela, a teda dôvodné uplatnenie úroku z omeškania v zákonnej sadzbe pri absencii osobitnej dohody o výške úroku z omeškania podľa ust. § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka. Žalobcom uplatnenú sadzbu úroku z omeškania považoval súd za súladnú so zákonnou sadzbou, o výške ktorej má vedomosť z inej rozhodovacej činnosti. V právnej rovine okresný súd postupoval podľa ust. § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka v spojení s ust. § 768f Obchodného zákonníka, podľa ktorého sa ustanovenia účinné od 15.1.2009 nevzťahujú na omeškanie, ktoré vzniklo pred 15.1.2009. Pri ustálení vzniku omeškania súd prvej inštancie vychádzal z článku IV. bod 3 Zmluvy o dielo zo dňa 2.6.2008, podľa ktorej zmluvné strany dohodli platobné podmienky 21 dní od vystavenia faktúry. Pri zohľadnení momentu vystavenia faktúr potom vzniklo žalobcovi právo na zaplatenie úroku z omeškania pri faktúre s koncovým trojčísľím 018 vystavenej 25.8.2008 dňom 16.9.2008, u faktúry s koncovým trojčísľím 019, vystavenej dňa 25.8.2008, rovnako od 16.9.2008 a u faktúry s koncovým trojčísľím 020, vystavenej 6.10.2008, od 28.10.2008. Ohľadom faktúry s koncovým trojčísľím 019, vo

vzťahu ku ktorej žalovaný namietal, že je vystavená pred uplynutím časového intervalu, ktorý žalobca vymedzil ako obdobie realizácie plnenia, vychádzal okresný súd zo záveru, že faktúra bola splatná 16.9.2008, a teda po uplynutí časového intervalu, v rámci ktorého boli realizované práce ňou vyúčtované. Súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodnú aj obranu žalovaného v tom smere, že podľa zmluvy mal byť dojednaný časový interval plnenia od 2.6. do 7.7.2008 s tým, že žalobcom vymedzené obdobie realizácie plnenia do tohto intervalu nespadá. Právo na zaplatenie istiny bolo žalobcovi priznané ako subjektu hmotno-právne aktívne legitimovanému s poukazom na predloženú zmluvu o postúpení pohľadávok.

7. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, na odvolanie žalovaného, napadnutým rozsudkom zo 23. septembra 2015, č. k. 13Cob/69/2015-363, rozsudok súdu prvej inštancie výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 22.536,71 Eur spolu so 14,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 7.981,63 Eur od 16.9.2008 do zaplatenia, zo sumy 8.154,93 Eur od 16.9.2008 až do zaplatenia a zo sumy 6.400,15 Eur od 28.10.2008 až do zaplatenia a vo výroku o trovách prvostupňového konania potvrdil. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania, a to trovy právneho zastúpenia vo výške 474,16 Eur, v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

8. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie konštatoval, že je nesporné uzavretie Zmluva o dielo zo dňa 2.6.2008 medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným. Predmetom zmluvy bol záväzok právneho predchodcu žalobcu ako zhotoviteľa pre žalovaného ako objednávateľa vykonávať objednané montážne práce a činnosti v dohodnutom mieste plnenia, v dohodnutých termínoch plnenia, v dohodnutom rozsahu a v dohodnutej cene plnenia, pričom predmet plnenia spočíval hlavne vo výrobe a dodávky montáže rôznych druhov kovových konštrukcií a v zabezpečovaní súvisiacich montážnych prác a činností. Žalovaný namietal, že pri stavbe bol právny predchodca žalobcu povinný viesť samostatný stavebný denník podľa § 46d stavebného zákona, čo ním predložený denník nespĺňa. S touto námietkou sa odvolací súd nestotožnil, pretože žalobcom predložený stavebný denník tieto náležitosti spĺňa, nakoľko je z neho zrejme označenie stavby, ktorej sa týkal, obsahuje popis vykonávaných prác, ich rozsah a časové určenie vykonávania týchto prác. Ďalšie žalovaným uvádzané požiadavky, podľa ktorých mala byť vystavená zvlášť faktúra na každú vykonávanú stavbu a k faktúre priložený stavebný denník, zo zmluvy uzatvorenej medzi účastníkmi nevyplyvali. Takisto zo zmluvy nevyplyvali náležitosti, ktoré žalovaný uvádzal ohľadom odovzdávacieho a preberacieho protokolu, ktorý by podľa žalovaného mal obsahovať podrobné údaje o vykonávanej stavbe, miesto a čas odovzdania, dátum začatia a ukončenia prác, atesty, skúšky a tiež zväračské preukazy u právneho predchodcu žalobcu. Zmluva o dielo uzatvorená dňa 2.6.2008 medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným žiadne osobitné požiadavky na odovzdávací a preberací protokol nezakotvila a o takomto protokole sa zmieňuje výlučne v článku VI bod L, podľa ktorého bude odovzdanie a prevzatie diela predmetom odovzdávacích a preberacích protokolov.

9. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie dospel odvolací súd k rovnakým skutkovým záverom ohľadom preukázania rozsahu vykonaných prác zo strany právneho predchodcu žalobcu. Rozsah prác vykonaných pre žalovaného na základe uzatvorenej zmluvy o dielo je zistiteľný z jednotlivých zápisov v stavebnom denníku, na ktoré poukázal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní pred súdom prvej inštancie. Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplynul dôvodný záver o oprávnenosti nároku uplatneného žalobcom voči žalovanému v priznanom rozsahu 22.536,71 Eur, a to podľa faktúry číslo 5008018 v čiastke 7.981,63 Eur, podľa faktúry číslo 5008019 v čiastke 8.154,93 Eur a podľa faktúry číslo 5008020 v čiastke 6.400,15 Eur. Podľa odvolacieho súdu rozhodol súd prvej inštancie vecne správne aj pokiaľ od súm, ktoré ustálil ako dôvodne fakturované jednotlivými faktúrami, odpočítal príslušnú časť dobropisu vystaveného k jednotlivým faktúram zo strany právneho predchodcu žalobcu. Preto bol v časti istiny rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdený. Z rovnakých dôvodov bol rozsudok podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdený aj v časti úroku z omeškania vo výške 14,25 % ročne zo súm fakturovaných týmito faktúrami, kde sa žalovaný dostal do omeškania s plnením svojho peňažného záväzku po uplynutí lehoty splatnosti vystavených faktúr v dĺžke 21 dní od ich vystavenia, ako aj v závislom výroku o trovách prvostupňového konania, ktorý nebol odvolaním žalovaného osobitne napadnutý.

10. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, podal žalovaný dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že mu v konaní mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. v spojitosti s ust. § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O. s. p.. Žalovaný preto žiada, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu i súdu prvej inštancie zrušil podľa ust. § 243b ods. 2, 3 O. s. p.

11. Žalovaný, dovolateľ v rozsiahlom dovolaní zopakoval svoje vecné tvrdenia, ktorými argumentoval počas konania na súdoch prvej inštancie i dovolacom. Žalobca podľa žalovaného neunesol dôkazné bremeno v časti týkajúcej sa vzniku nároku na zaplatenie ceny za dielo, nakoľko nepredložil žiaden dôkaz, z ktorého by vyplynulo splnenie povinnosti dielo zo strany pôvodného navrhovateľa zhotoviť a riadne a včas odovzdať dielo odporcovi.

12. Prípustnosť dovolania žalobca odvodil podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p., s tým, že k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím. V rozsudkoch súdov „absentujú základné právne sylogizmy“. Dovolateľ spochybnil tvrdenia a výpoveď svedka Petra Dirgasa. Súdny pochybil, keď sa nevysporiadali s návrhmi žalovaného. Podľa dovolateľa odôvodnenia napadnutých rozsudkov súdy v určení ceny za dielo vychádzali zo Zmluvy o dielo zo dňa 2.6.2008, podľa ktorej bola cena za dielo stanovená na sumu 350 Sk za jednu hodinu a jedného pracovníka. Výšku sumy, na ktorú potom oba súdy zhodne zaviazali odporcu, súdy určili prepočtom zmeny slovenská koruna na euro. Prepočet sumy zo slovenských korún na euro súdy špecifikovali na strane 10 rozsudku okresného súdu, resp. na str. 6 rozsudku krajského súdu, nasledovne: pre faktúru s koncovým číslom 017 v sadzbe 11,65 eur za hodinu, pre faktúru s koncovým číslom 018 v sadzbe 11,60 eur za hodinu, pre faktúru s koncovým číslom 019 v sadzbe 11,62 eur za hodinu a pri faktúre s koncovým číslom 020 v sadzbe 11,65 eur za hodinu. Zmenu sadzby pri prepočte meny slovenská koruna na euro pri jednotlivých faktúrach však súdy v rozsudkoch žiadnym spôsobom neodôvodnili. Rovnako neuviedli do odôvodnenia ani kurz, ktorým prepočet vykonali a podľa ktorého by bolo možné zistiť, akým kurzom súdy stanovil cenu diela v mene eur. Dovolateľ poukázal na nesprávny súčet hodín pri faktúre s koncovým číslom 020 súd spočítal práce s výsledkom 702 hodín, čo však pri kontrole strán stavebného denníka č. 300024 a 300025 s termínom plnenia od 4.9.2008 do 19.9.2008 nezodpovedá súčtu tam uvedených hodín.

13. Dovolateľ namietal výpoveď svedka Ing. Lukáča, ktorý nemal a ani nemohol mať právo zaväzovať odporcu v rozsahu uvádzanom súdom. Z dikcie jeho pracovnej zmluvy jasne vyplýval jeho rozsah pracovných úloh odlišne od skutočností uvádzaných súdmi. Súd ignoroval jeho pracovnú náplň (v zmysle Dohody o zmene pracovnej činnosti zo dňa 30.4.2007), jeho tvrdenie, že jeho podpisy na častiach dokumentácie vydávaných pôvodným navrhovateľom za „stavebný denník“ neznamenali prebratie diela zo strany odporcu, nakoľko na toto nemal oprávnenie. Súd ďalej absolútne nezdôvodnil, aký vplyv na jeho rozhodovanie mala tá časť výpovede svedka N., kde sa svedok vyjadruje vo vzťahu k otázke, či suma 350 Sk na hodinu bola vrátane DPH alebo nie. Práce, ktoré pre odporcu vykonával A. W.-CODI STEEL, boli uskutočnené na stavbách v zahraničí (Nemecko, Rakúsko). A. W. vystavil odporcovi faktúry s DPH a túto mal odvieť daňovému úradu. Dovolateľ predpokladá že faktúry vystavil 350 Sk za hodinu a človeka a navýšil ich o DPH. Odporca mu teda faktúry uhradil s DPH. Odporca si W. DPH v jednotlivých mesiacoch, ako boli faktúry vystavené, nárokoval, znižovali si svoju daňovú povinnosť. W. však DPH neodvádzal a bola u neho vykonaná daňová kontrola, ktorá následne prišla na kontrolu k odporcovi. Podľa kontroly mali byť faktúry vystavené bez DPH, nakoľko išlo o stavby v zahraničí. Po kontrole pán W. odporcovi vystavil dobropis na sumu 15.064,93 EUR, podľa ktorého odporcovi znížil všetky ním vystavené faktúry o DPH. Odporca následne musel tento dobropis zaevidovať do svojho účtovníctva a DPH zaplatiť daňovému úradu. Odporca teda DPH zaplatil dvakrát: pánovi W. aj daňovému úradu. Pán W. túto DPH nikdy príslušnému daňovému úradu neuhradil. Hoci svedok W. na súd uvedený dobropis, t. j. zníženie faktúr súdu nepredložil, predložil ho však súdu žalovaný. Oba súdy však odrátali len sumy z dobropisu, ktoré sa vzťahovali k faktúram, ktoré navrhovateľovi uznali, t. j. k fa 5008018 sumu 2.243,97 Eur, k fa 5008019 sumu 1.873,13 Eur, k fa 5008020 sumu 157,09 Eur, a dokonca mu uznali aj fa č. 5008017 vo zvyšnej sume 1.266,16 Eur, aj keď žalovaný riadne predložil dôkaz (výpis z účtu), svedčiaci o tom, že uvedenú faktúru už uhradil. Súdny

napádanými rozsudkami navyše započítali sumu z dobropisu 1.985,39 Eur. To znamená, že z celkového dobropisu uznali súdy len 5.874,19 Eur a 1.985,39 Eur, čo vôbec nezodpovedá realite, keďže faktúra s koncovým trojčísľom 017 už bola uhradená. Uvedenými rozsudkami súdy ukrátili odporcu o 9.190,74 Eur (čo predstavuje 1.190,74 Eur z dobropisu a zároveň o sumu 1.266,16 EUR, ktorá bola už odporcom riadne uhradená - dôkaz v spise - bankový výpis). Ďalšia fatálna chyba oboch rozsudkov v súvislosti s DPH je, že súdy rozhodujúce vo veci opäť uznali navrhovateľovi hodinovú sadzbu s DPH (350 Sk), a to napriek skutočnosti, že práce v zahraničí mali byť fakturované bez DPH, takže navrhovateľ má neoprávnenú DPH, pričom odporca si ju nemôže nárokovať od príslušného daňového úradu.

14. Podľa dovolateľa priebeh konania, ktoré predchádzalo vydaniu rozsudku okresného súdu, sudkyňa rozhodujúca vo veci po celý čas ubezpečovala odporcu, že navrhovateľ zatiaľ neunesol dôkazné bremeno v otázke opodstatnenosti základu nároku, ani jeho výšky. Aj posledné pojednávanie smerovalo k tomu, že dôjde z zamietnutiu návrhu a preto právny zástupca odporcu ani nemal dôvod predlžovať celé konanie a navrhovať ďalšie dôkazy. Aj napriek zjavným rozporom medzi svedeckými výpoveďami svedkov a ich vyhodnotením zo strany súdu v rozsudku okresného súdu, došlo k vydaniu rozsudku okresného súdu. Takýmto postupom súdu došlo k vydaniu tzv. prekvapivého rozhodnutia a bola porušená zásada predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Dovolateľ poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 17. októbra 2011, sp. zn. 7Cdo/42/2010. Podľa dovolateľa je evidentné, že stavebný denník, o ktorý oprel svoje odôvodnenie súd pri rozhodovaní nie je stavebným denníkom v zmysle Stavebného zákona a to nie len preto, že nespĺňa jeho základné obsahové náležitosti, ale predovšetkým preto, že nebol vyhotovený na to oprávnenou osobou.

15. Podľa dovolateľa nedošlo k odovzdaniu diela, pretože vykonaním diela sa chápe, nie len jeho zhotovenie ale aj jeho odovzdanie, a keďže pôvodný navrhovateľ dielo odporcovi neodovzdal v súlade so zmluvou, nevznikol a ani nemohol vzniknúť navrhovateľovi nárok uplatňovaný v konaní. O nesprávne právne posúdenie veci ide spravidla v prípadoch, keď súd síce použil správnu právnu normu, ale ju aplikoval alebo interpretoval nesprávnym spôsobom. V tomto konaní je hneď niekoľko takýchto nesprávnych aplikácií.

16. Žalobca vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že rozhodnutia súdom prvej inštancie i odvolacieho súdu sú zákonné a dostatočne odôvodnené. Podľa žalobcu nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súdy sa dostatočne vysporiadali i stvrdeniami žalovaného, ktoré sú neodôvodnené, preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného zamietol, pretože nie sú splnené podmienky pre prípustnosť dovolania. Žalovaný si uplatnil trovy konania.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

18. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 01.07.2016, t. j. za účinnosti zákona O. s. p. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C. s. p. (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 a § 238 O. s. p.

19. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne. V záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam, resp. podmienkam (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. O. s. p. (I. ÚS 4/2011).

20. Dovolanie v občianskom súdnom konaní je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým môže dovolací súd zasiahnuť do už odvolacím súdom právoplatne nastoleného stavu právnej istoty účastníkov konania o predmete konania. Preto dovolanie neslúži na nápravu akýchkoľvek väd prvostupňovej alebo druhostupňovej fázy základného konania, ale len väd, ktorých závažnosť zákonodarca povýšil nad právnu istotu účastníkov konania (I. ÚS 35/2013).

21. Dovolanie možno podať iba, ak to výslovne pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Občiansky súdny poriadok upravuje dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno podať len proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu výslovne uvedeným v zákone [§ 238 O. s. p. (pokiaľ ide o rozsudok) a § 239 O. s. p. (pokiaľ ide o uznesenie)], alebo len v prípade výskytu zákonom osobitne vymenovaných závažných procesných väd (§ 237 O. s. p.)

22. Dovoláním z dôvodov uvedených v ust. § 237 O. s. p. je možné napadnúť všetky rozhodnutia odvolacieho súdu bez ohľadu na formu rozhodnutia, na jeho obsah alebo na povahu predmetu konania. Prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. nie je daná tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z väd uvedených v tomto ustanovení. Dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je v tomto prípade prípustné iba vtedy, ak touto vadou rozhodnutie skutočne trpí, t. j. ak sa stali skutočnosťami, v dôsledku ktorých vada vznikla a prejavila sa v rozhodnutí (postupe) odvolacieho súdu. K tomu či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v ust. § 237 O. s. p. prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale z úradnej povinnosti (§ 242 O. s. p.).

23. V prejednávanej veci dovolací súd rozhodol rozsudkom. Prípustnosť dovolania proti rozsudku upravuje § 238 O. s. p., a to pre prípad rozsudkov odvolacích súdov, ktorými bol rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej zmenený podľa ods. 1, resp. v ktorom sa dovolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci podľa odseku 2 a tiež v prípade, ak dovolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. (odsek 3).

24. Dovolací súd v zmysle § 451 ods. 3 C. s. p. uvádza, že dovoláním napadnutý rozsudok nevykazuje znaky žiadneho z rozhodnutí podľa § 238 O. s. p., prípustnosť dovolania preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

25. Dovolateľ vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/, g/ O. s. p. v dovolaní nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť tohto opravného prostriedku, preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

26. Dovolateľ vo svojom dovolaní namietol vadu konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

27. Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. sa rozumie taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov

28. Predmetnému dôvodu dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom

chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

29. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

30. Z obsahu dovolania je zrejmé, že za vady podľa § 237 ods. 1. písm. f/ O. s. p., považuje dovolateľ taký postup odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie), ktorý postup sa zakladá na nedostatočnom vykonaní dokazovania, pričom ide o dokazovanie vychádzajúce z nevierohodných skutočností. Odvolací súd podľa žalovaného túto vadu konania neodstránil. Podľa dovolateľa ďalej odvolací súd ako aj súd prvej inštancie, napokon svoje rozhodnutia dostatočne neodôvodnili - absentujú v nich „základné právne sylogizmy“, čím sú napadnuté rozhodnutia arbitrárne. Dovolateľ zároveň namieta, že došlo zo strany súdu prvej inštancie k prekvapivému rozhodnutiu a bola porušená zásada predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Dovolací súd poznamenáva, že tento postup súdov začlenil dovolateľ pod inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. b/, c/ O. s. p.).

31. K námietke dovolateľa, že dokazovanie bolo podľa jeho názoru súdmi nižších inštancií vykonané nedostatočne, dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy, nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania), nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R37/1993, R125/1999, R42/1993). Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999, dospel k záveru, že ak súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O. s. p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila.

32. Dovolací súd v súvislosti s obsahom podaného dovolania, resp. s dokazovaním na súde prvej inštancie i odvolacom súde, zdôrazňuje aj to, že zákon pripúšťa skutočnosti alebo dôkazy v odvolacom konaní, v ktorom sa napáda rozhodnutie vynesené v sporovom prvoinštančnom konaní, iba v obmedzenom rozsahu. Dôkazy a skutočnosti, ktoré môžu byť odvolacími dôvodmi, aj keď neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, sú charakteristické tým, že sa považujú za výnimočné a viažu sa na konkrétne vymedzené procesné situácie v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré situácie sú ustanovené v znení § 205a O. s. p.

33. K ostatnej dovolacej námietke žalovaného, podľa ktorej nie sú rozhodnutia súdov dostatočne odôvodnené, čím trpia vadou arbitrárnosti, dovolací súd uvádza, že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (napr. II. ÚS 383/06).

34. Základné právo na súdnu ochranu zohráva v demokratickej spoločnosti natoľko závažnú úlohu, že pri rozhodovaní o podmienkach jeho uplatnenia neprichádza zo strany súdov do úvahy zužujúci výklad a ani také interpretačné postupy pri výklade procesných predpisov, ktorých následkom by mohlo byť jeho neodôvodnené, prípadne svojvoľné obmedzenie alebo odňatie. Konanie a rozhodovanie všeobecných súdov sa uskutočňuje v predpísanom ústavnom a zákonnom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvoľu v ich postupe, pričom vylúčenie svojvôle sa zabezpečuje viacerými prostriedkami vrátane ich povinnosti svoje rozhodnutia odôvodniť. Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje stranám sporu posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné procesné predpisy a akými úvahami sa riadil pri svojom rozhodovaní o spore. Odôvodnenie rozhodnutí súdov tvorí v tomto smere súčasť spravodlivého súdneho procesu a zodpovedá základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

35. V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé (§ 220 ods. 2 C. s. p.).

36. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak zo strany súdu došlo k takej interpretácii a aplikácii právnej normy, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

37. Dovolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie) zistil, že rozsudok odvolacieho súdu spĺňa kritéria pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p., tak z formálneho, ako aj obsahového hľadiska, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné, neodôvodnené, či zjavne arbitrárne (svojvoľné).

38. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery pritom dostatočne ozrejmil. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

39. Okresný súd Žilina po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že žalobca preukázal výkon montážnych prác a činností v dohodnutom mieste plnenia, v dohodnutých termínoch plnenia, v dohodnutom rozsahu a v dohodnutej cene plnenia na základe zmluvy o dielo zo dňa 2.6.2008. Na základe dokazovania uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 22.536,71 Eur spolu so 14,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 7.981,63 Eur od 16.9.2008 do zaplatenia, zo sumy 8.154,93 Eur od 16.9.2008 až do zaplatenia a zo sumy 6.400,15 Eur od 28.10.2008 až do zaplatenia, všetko do troch dní po právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. V rozsudku síce absentuje výmenný kurz vtedy platného platidla slovenskej koruny na novú meno euro, ale ide o všeobecne známu informáciu vyplývajúcu zo zákona č. 659/2007 Z. z. z 28. 11. 2007 o zavedení meny euro v Slovenskej republike a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a táto skutočnosť nemôže zakladať vadu konania.

40. Odvolací súd sa plne stotožnil s týmto záverom súdu prvej inštancie a zdôraznil, že vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplynul dôvodný záver o oprávnenosti nároku uplatneného žalobcom voči žalovanému v priznanom rozsahu 22.536,71 Eur, a to podľa faktúry číslo 5008018 v čiastke 7.981,63 Eur, podľa faktúry číslo 5008019 v čiastke 8.154,93 Eur a podľa faktúry číslo 5008020 v čiastke 6.400,15 Eur. Podľa odvolacieho súdu rozhodol súd prvej inštancie vecne správne aj pokiaľ od súm, ktoré ustálil ako dôvodne fakturované jednotlivými faktúrami, odpočítal príslušnú časť dobropisu vystaveného k jednotlivým faktúram zo strany právneho predchodcu žalobcu.

41. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.) Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného.

42. Pokiaľ dovolateľ namietal, že konajúce súdy nesprávne posúdili Stavebný denník, zhotovenie a odovzdanie diela, týmto namieta nesprávne právne posúdenie zo strany súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu. Právnym posúdením je totiž činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 ods. 1 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

43. K namietanej vade dovolateľa k porušeniu zásady predvídateľnosti súdnych rozhodnutí s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 17. októbra 2011, sp. zn. 7Cdo/42/2010, dovolací súd konštatuje, že zo zápisníc z pojednávania ani spisu nezistil túto skutočnosť. Podľa dovolateľa mala „sudkyňa rozhodujúca vo veci po celý čas ubezpečovať odporcu, že navrhovateľ zatiaľ neunesol dôkazné bremeno v otázke opodstatnenosti základu nároku, ani jeho výšky. Rovnako posledné pojednávanie smerovalo k tomu, že dôjde z zamietnutiu návrhu a preto právny zástupca odporcu ani nemal dôvod predlžovať celé konanie a navrhovať ďalšie dôkazy.“

44. Z právnej teórie ani praxe nie je možné subjektívny dojem z konania sudkyne, kedy sa účastník konania domnieva, že spor dopadne v jeho prospech označiť za prekvapivé rozhodnutie a teda porušenie princípu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Citované uznesenie Najvyššieho súdu SR z 17. októbra 2011, sp. zn. 7Cdo/42/2010 nie je možné aplikovať na uvedenú situáciu.

45. Občiansky súdny poriadok stál na zásade predvídateľnosti rozhodnutí súdu. Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Zákon ustanovoval, že účastníci by nemali byť zaskočení možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosť významnú z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť k ich preukázaniu dôkazy. Sudcov iný právny názor, než je názor účastníkov konania, môže súd účastníkom v priebehu konania oznámiť. Účelom oboznámenia účastníkov konania s tzv. predbežným právnym posúdením veci je zameranie dokazovania na sporné skutočnosti tak, aby sa vyslovený predbežný názor sudcu potvrdil alebo vyvrátil.

46. Princíp tzv. „predbežného právneho posúdenia veci“ vychádzajúci aj z § 213 ods. 2 O. s. p. súvisí so zameraním sa na dokazovanie sporných skutočností, a to tým spôsobom, aby účastníci konania dostali príležitosť predstaviť vlastné argumenty týkajúce sa právneho posúdenia veci. Tým by sa mohol predbežný právny názor všeobecného súdu potvrdiť alebo vyvrátiť (III. ÚS 446/2010). V predmetnom spore nedošlo zo strany súdu prvej inštancie k predbežnému právnemu posúdeniu sporu.

47. Dovolací súd nad rámec poukazuje, že súčasťou princípu právnej istoty je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, teda to, že obdobne situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované. V zásadnej ústavnoprávnej rovine platí, že je v rozpore s požiadavkou právnej istoty, resp. predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, aby všeobecne sudy rozhodovali v obdobných veciach odlišným, ba až protichodným spôsobom. V každom prípade sa však pri odchýlení od skoršej rozhodovacej praxe vyžaduje cielené zdôvodnenie odlišného stanoviska prijatého v obdobnej otázke (k tomu vid' nález ústavného súdu z 15. júna 2016, sp. zn. II. ÚS 19/2016).

48. So zreteľom na vyššie uvedené preto dovolací súd dovolanie žalovaného proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

49. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 453 ods. 1 C. s. p. v spojení § 255 ods. 1 C. s. p.). Podľa § 262 ods. 2 C. s. p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

50. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.